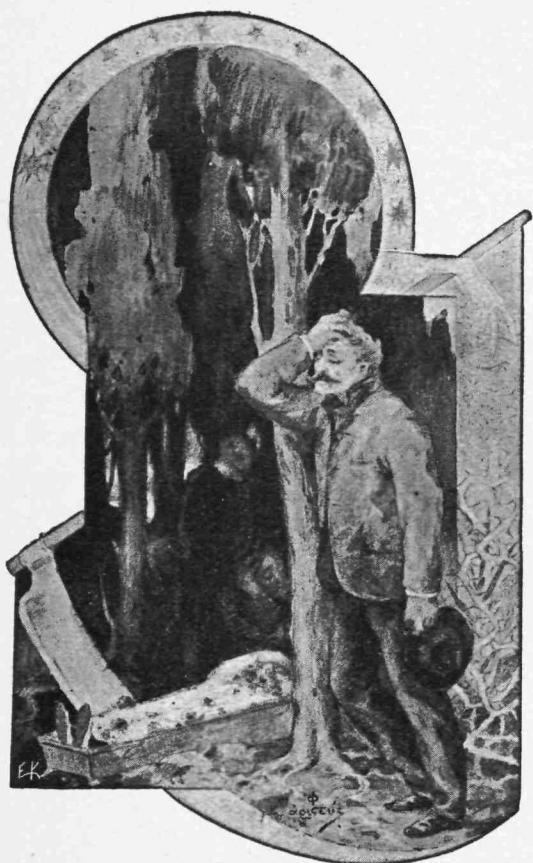

ολίγοι εἶχον ἀπομείνῃ. Οἱ ἐκλεκτοὶ διεσκορπίσθησαν, ἀλλ' αὐτὸς ἔσπευσε εἰς τὸ πλάϊ τῶν νεκροθαπτῶν.

Παρηκολούθησε μὲ βουρκωμένα μάτια τὴν σκληρὰν διαδικασίαν, ἥτις προηγεῖται τῆς ταφῆς.

Οἱ νεκροθάπται ἀφήρσαν τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν νεκρὰν διὰ τελευταίαν φορὰν οἱ γονεῖς. Καὶ τότε εἰς τὰ θολὰ μάτια τοῦ Τυχεροῦ ἄστραψαν τὰ λευκὰ ἀτλαζωτὰ ὑποδήματα.

Ἐκεῖνα ἦσαν· νομίζει ὅτι ἀκόμῃ τὰ κρατεῖ μὲ τὰς τυλῶδεις χεῖρας του καὶ μέσα εἰς τοὺς λυγμοὺς τῶν οἰκείων ἠκούσθη ἓνας παράτονος λυγρὸς, τὸ κλάμμα τοῦ Τυχεροῦ. Καὶ ἐπίπταν τὰ δάκρυά του, ἐλεύθερα τώρα καὶ χωρὶς φόβου, ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια ἐμελλαν νὰ τὴν στολίσουν ὡς νύμφην καὶ τώρα τὴν συνοδεύουν νεκρὰν, καὶ ἠσθάνθη αἰφνης μίαν ἀγρίαν χαρὰν, διότι συνεθάπτοντο, ἄσπιλα τὰ ὑποδήματα, παρθενικά, μαζὶ μὲ τὴν κόρην, μαζὶ μὲ τὰ ὄνειρά του καὶ τὰ δάκρυά του, εἰς τὴν αἰωνίαν ἀγκάλην τοῦ τάφου!

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

(Ἀπὸ τῆς ἄρτι ἐκδοθείσας «Ἐντυπώσεις τῆς Ζωῆς»).

Τὰς εἰκόνας ἐφιλοτέχνησεν ὁ κ. Φ. Ἀριστεύς.

ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΝΟΥΡΑΝΙΑ»,

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΤΡΙΑΝ Ε. Λ.

Θὲ *ῥᾶσαι* κ' ἐσὺ *πλῆσμα*
Τοῦ *πλεῖο* *γαλάξιο* *κόσμου*
Καὶ *μόλις* σ' εἶδα *ἐμπρός* μου
Σ' *ὠρόμασα* *ἀδελφῇ*.

Θὲ *ῥᾶζη* σεις μ' ἐμένα
Κ' αἰσθάνθηκα σὰ *βρῦσι*
Στὰ *στήθεα* *ῥ'* ἀναβρόση
Ἡ *πλεῖο* *λευκῇ* *στροφῇ*.

Γιὰ *σέν'* ἀφ' τὸ *τραγοῦδι*
Ποῦ *ψάλλουν* *κόσμοι* *χίλιοι*
Καὶ *ποῦ* *μυριάδες* *ἤλιοι*
Τ' ἀνοίγουν *τὴν* *αὐγὴν*,

Σὰ *σπίθα* *μέσ'* *στὴν* *στάχτη*
Στὸ *πτερωτό* *μου* *στίχο*
Ἐκράτησα *ἐναν* *ἤχο*
Γιὰ *ῥὰ* σὲ *βρῶ* *στὴν* *γῆν*.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

περιετύλισσε, ἐξέφρασε συγχρόνως τὴν ἀπορίαν πρὸς τὸν ὑπηρέτην, πῶς ἤργησαν νὰ τὰ πάρουν.

— Γιατί ἄργήσαμε . . . ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἄχ! Ποιὸς νὰ πείσκει πῶς θὰ τῆς τὰ φοροῦσαν στή κάσα! . . .

Ἐμεινεν ἐννεὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, ὅταν ἐφαντάσθη νεκρὰν τὴν ὥραίαν ἐκείνην κόρην.

— Κρίμα, κρίμα . . . προσέθηκε περίλυπος, οἷονεὶ οἰκτεῖρων τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου.

Ὁ Γιάννης Τυχερὸς δὲν ἤξευρε τίποτε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν—ἦτο Κυριακὴ—ἐξεκίνησεν, ὅπως πάντοτε, διὰ τὸ σπῆτι τοῦ Σταύρου. Ἦτο συνήθειά του· ἀλλὰ τώρα, ἤθελε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη Κυριακὴ διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τὴν ἰδῇ, κόρην ἀκόμῃ, ξαπλωμένην ὅπως πάντοτε εἰς τὴν ἀγαπημένην τῆς πολυθρόναν . . .

Τὰ μαῦρα παραπετάσματα τῆς θύρας τὸν σταματοῦν, τοῦ δένουν τὴν καρδιά.

Τὸ ὄνειρόν του εἶχεν ἀποθάνῃ παρθένον!

Ἐξεκίνησεν ἡ πομπή. ὦ, πόσοι ἠκολούθουν τὸ κλειστὸν φέρετρον! Ποῦ νὰ πλησιάσῃ ὁ πτωχὸς αὐτὸς εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐκείνους ὁμίλους. Ἐσύρετο τελευταῖος, μὲ τὰ γιορτινά του, πλησίον εἰς τὰ πενήθοροῦντα ἄλογα τῆς νεκροφόρου . . .

Ὅταν ἔφθασεν ἡ κηδεῖα εἰς τὸ νεκροταφεῖον,